

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

Director: Vasile TODI

Redactor-șef: Ștefan TARJOC

Colțul credinței strămoșești

Faceți milostenie!

Dați de pomană. O, dacă ați ști!... Și Vlahuță spune: „Mila e toată Scriptura!” Cel mai mare lucru posibil asta este. Pentru că atunci înseamnă că iubești. Și, iată, înseamnă educație. Domnule, dacă spune: *insutt veți primi*, nu te teme că sărăcești. Vrei să te îmbogățești? Dă! Dar ce, urmărind să ne îmbogățim? Mă doare inima de cel sărac. Nu te doare inima de el, deloc?

Eu am fost surprins de un cerșetor, care era fără picioare, pe stradă. Și asta aștepta să îmi vărs buzunarele, nu glumă. Dar eu n-aveam nimic. S-a întâmplat să n-am nimic. Mergeam pe jos, nu aveam bani de mașină. Și i-am spus: „Frate, nu te supăra, n-am nimic, dar îți dau o mână caldă!» „O, părinte, așa ceva nu mi-a dat nimeni». Și-mi zic: „Am brodit-o! Am biruit!»

Ei, vreau să vă spun: nu fiți nepăsători. Și nu așteptați să-i întâlniți. Căutați-i. Căutați-i, pentru că, găsindu-i pe ei, te-ai găsit pe tine. Te-ai consemnat acolo, sus. Nu te poate uita Mântuitorul, nu te poate uita când faci o milostenie. Și rupeți din voi cu orice chip.

Acum, milostenie nu înseamnă numai să lași din traistă; ai un coleg care suferă, care nu-știi-cc, care e trist: „De ce ești trist? De ce ești trist?” Și îl mângâi. Și nu îl lași deloc. Și înseamnă că ai făcut o milostenie cu el. Și îi dai un cuvânt de folos: „Lasă, mă, că a murit tata, lasă, dragă, că știe Dumnezeu. Nu te omori. Hai să fim liniștiți, hai să-l pomenim, să-l ajutăm acolo (că putem să-l ajutăm după cum trăim)».

Și pentru că mi-ați cerut cuvânt de folos, vă spun o istorioară. Un ucenic era supărat că părintele lui, care era pe patul de moarte, nu l-a binecuvântat, ca și el să se mântuiască. Cuvântul de binecuvântare, pe care îl primiseră toți ceilalți frați, era asta: „Mântuiește-te!” Și i-au spus părintelui: „Uite, ucenicului nu i-ai spus cuvântul de folos”. „Chemați-l încoace!” Și atunci i-a spus părintele, cum vă spun și eu vouă acum: „Mântuiți-vă! Mântuiți-vă! Mântuiți-vă!”

Arhimandrit Arsenie PAPACIOC
Mănăstirea Sf. Maria – Techirghiol

noi controlate din afară. Adică profitul și prețul e controlat din afară, iar în țară rămâne poluarea, bolile profesionale și cheltuielile cu pensionarii și cele de sănătate. La fel s-a întâmplat cu lemnul tăiat 2/3 din

Ștefan TARJOC
(continuare în pag. a 2-a)

Costul concesiilor Europei și rolul miliardelor promise

Toată lumea știe că extinderea NATO și U.E. spre EST nu are rolul de a apăra aceste țări din zonă de alți dușmani imperialiști, ci are rolul de extindere a piețelor de desfacere și de a obține noi surse de materii prime și forță de muncă ieftine. În acest context trebuie privite și noile primiri în NATO și U.E. La includerea în NATO fiecare nou stat acceptat trebuie să-și modernizeze dotarea armatei și instruirea ei la nivelul celorlalți parteneri. Deși e apărut noul stat admis trebuie să-și mărească bugetul militar pentru dotarea armatei cu ultimele „cuceriri” NATO, sau să-și perfecționeze armele din dotare cu ultima tehnologie. Similar pentru intrarea în U.E. se pun condiții ca: privatizarea tuturor băncilor din țară (chiar dacă „investitorii” sunt: Banca Angliei, Banca Germaniei, Banca Italiei sau Banca Mondială (care e de fapt un substitut a acestora). Să privatizăm exploatațiile minerale: Petrom-ul cu toate zăcămintele inclusiv cele marine, aurul din Carpații

Apuseni sau gazele din mare și centrul țării. Noi care am privatizat la statul grec până și Romtelecomul, nu mai avem nimic strategic. Curând vom privatiza producția din centralele nucleare și distribuțiile de gaze și electricitate și celelalte centrale energetice. În acest mod simplu vom fi total dependenți: ca surse, ca producție, ca și comerț. De exemplu dacă energia atomică din centralele europene nu se poate stoca ea va fi livrată pentru marii consumatori din aluminiul românesc. Miliarde de euro acordate României se vor canaliza în principal spre construcția de drumuri (autostrăzi și căi ferate) din România ca mărfurile din Vest să poată ajunge în țările estice și musulmane mai ușor.

Investițiile realizate cu capital U.E vor fi realizate de firme vestice sau americane cu forță de muncă autohtonă. Cazul e similar cu privatizarea din industria cimentului, a îngrășămintelor chimice, a erbicidelor, a detergenților, până și a medicamentelor de la

Strugurii triști

Petre Dinu MARCEL

(Din vol. *Legenda saltului*, Editura Facla 1980)

Tu ține mâna-ntinsă pe fluturii din stele, pe sticla alb-a gheții vor înflori caiși, petalele albastre îmbolnăvirii mele vor fi culcuș de gheață cu patul de furnici.

Se mișcă-n cer furtuna ca zimbrii pe câmpie, pe brațele pădurii coboar-un nord lunatic și fluturii luminii pe strugurii triști din vie se adâncesc în mustul clocotitor sălbatic.

În grâul de pe umeri, când se coboară seara, tu înconjoară-ți fruntea cu laurii din ploii, scrutând cu ochii lumea, cum marinarul marea când valul trap aleargă bătând mereu în noi.

Lumina verde-a nopții să ningă-n cai albaștri bătătorind în muguri această galopare și cerul și pământul, cu aștrii lor sihaștrii de când stau față-n față, se leagă-n-ntiristare.

România după UE 25

Lărgirea Uniunii Europene cu noi zece membrii, în total 25, este privită de optimiști ca o nouă șansă, iar de pesimiști ca un debut de probleme, care afectează aderarea Bulgariei și României în anul 2007.

Polonia, cu 50% din populația noilor cetățeni ai UE și cu conștiința vie că a salvat Viena și Europa creștină de invazia turco-musulmană, a cerut aceleași drepturi ca Germania, cu toate că are numai jumătate din populația ei, iar în Irak nu face front comun cu „Europa Veche”, adică, cu Germania și Franța, ci participă cu „Europa Nouă” și România, alături de SUA.

Șocantă e și cumpărarea avioanelor F-16 de armata polonă, în valoare de 3,5 miliarde \$, din USA și nu din UE, de unde așteaptă bani. Acum, polonezii cer 2000 de posturi la Bruxelles, din care o parte în conducere. Nimeni nu știe cum va funcționa UE 25, mai ales în chestiunea cheie a bugetului, care deja seamănă izbitor de mult cu al colhozului de tristă amintire.

Polonia și „Noua Europă” par mai interesate de subvenții și posturi bine plătite în administrația UE, decât de implementarea politicii, normelor și instituțiilor „Vechii Europe”. E de

așteptat că noii membri UE odată ajunși în poziții de decizie să nu mai fie dispuși să împartă banii cu ortodocșii din

România și Bulgaria în 2007 și, mai târziu, chiar și cu Turcia musulmanilor.

Prof. dr. Viorel ROMAN
consilier academic la Universitatea din Bremen
(continuare în pag. a 2-a)

Jurnal în toamnă

De neînvinș

amestecă unde nu-i fierbe oala. Adică în probleme de globalizare, mondializare, etc. Idiot. Românul nu se amestecă din păcate, nici măcar acolo unde i-ar fierbe oala și cu atât mai puțin în problemele transatlantice.

Dealtminteri, românul știe mai bine decât noul „C.C.”, cum arată temelia conceptului de nouă ordine mondială. Dovadă că el, românul, știe de multă vreme că temelia acestui bruion, seamănă leit cu Zidul Plângerii. Apropo de Zid: cititori și prieteni m-au întrebat de multe ori, de unde vine această încredere a mea în Steaua lui Israel? În destinul unic al acestui neam de preoți? Și, pentru că astăzi am dispoziție notificabilă, îi invit pe cititori alături de Lion Feuchtwanger, mai aproape de poporul care a pus temeliele a trei religii și a orașului New-York. Evreii. Oameni care au trăit mereu cu libertatea restrânsă. Comerțul și profesiunile libere le-au fost mii de ani interzise. În acest sens prescripții oficiale i-au împins la formele cele mai complicate și mai grele ale

Vasile TODI
(continuare în pag. a 2-a)

ANUL XI
Nr. 11 (129)

NOIEMBRIE
BRUMAR

ADRESA INTERNET
http://www.geocities.com/magazinmr
e-mail: magazinmr@yahoo.com

ISSN:
1453-2700

2004

PUȚINĂ ONOMASTICĂ

Nume și personaje politice

Rareori cineva își inventează un nume, mai întotdeauna însă o calitate sau, mai ales, un defect fizic, moral „pecetluiește” un clan astfel că „gena” onomastică atârână, peste generații, ca un leșt scufundător în subteranul unor bolgii dantești nemeritat. Din fericire, nu tot românul se pricepe la etimologie...

UN PARTID CU... SECREȚII

Personalitatea primarului leșilor, dl. Constantin Simirad, părea să se scufunde în întunericul anonimului. Supărat pe colegii de partid, inclusiv rude de familie, a reintrat brutal pe eșichier, fondând o formațiune politică personală, confidențială ca număr de membri, cu iz secesionist și, susțin unii, cu bani... basarabeni, ai unui mare mafirot de peste Prut, fiul fostului premier Șangheli. Nu se mai aude de el, decât arareori, fiindcă și-a uzat moral mesajul politic. Apropo, însă, de domnul Simirad. Știți de unde îi vine numele neamului?

Să apelăm la Cartea Sfântă, mai precis la Codex Sturdeanus, care cuprinde vechi texte biblice. La capitoul V, „Cugetări asupra morții” citim: „Alții le va fi trupul putredu ca un câine mortu cându-i saru viermii dintru elu. Altoru le va cură dintru ochi

smrad cu puroi și vor fi îngânfați”. „Smrad” este un substantiv vechi slav, împrumutat de literatura religioasă a românilor, cu sensul de „secreție urât mirositoare”, „urciur sau urciur cu puroi” etc. Românii n-au putut pronunța grupul consonantic smr (în care r este de fapt...vocală) și au introdus două vocale – i –, cuvântul devenind simirad. Substantivul a fost însă abandonat, nemai-având realizat semantic. S-a menținut întâmplător, doar ca nume propriu, inițial ca poreclă, în neamul înaintașilor actualului președinte al Partidului... Moldovenilor. Un fel de timbru pe formația politică de buzunar și mucava...

Într-un grai transilvănean prin Apusenii „simrad” este un om de nimic...

Ion VULPE

Costul concesiilor Europene și rolul miliardelor promise

(urmare din pag. 1)

păduri și doar rumegușul poluant a rămas în țară și efectele negative privind: inundații, alunecări de teren, secete prelungite, influențe negative asupra florei și faunei, a regimului pluviometric. Ei ne acuză de corupție, ei care au produs primii corupții pe care i-au mituit la majoritatea privatizărilor. Ei au căutat și găsit în țară cozi de topor pentru a putea obține privatizările rentabile pentru ei la prețuri modice, ca apoi când colaboratorii lor din țară au prins cheag și au început să-i concureze pe piață, să-i dea-n gât” ca și corupții. Ei ne-au cerut imperativ privatizarea, dar în aceea perioadă când românii n-aveau capital privatizarea ar fi însemnat vânzarea activelor către EI la prețuri modice. Pentru încheierea acestei „privatizări” statul nostru ar fi trebuit să le vândă LOR tot la prețuri derizorii sau să lase pe unii români buni manageri „să prospere”, să mai poată cumpăra CEVA și românii noștri. În perioada când toți românii ce „colaborau” cu EI erau mituiți nu se vorbea de nici o corupție că era în favoarea LOR. Azi când avem români cu un capital comparabil cu cel străin, toți au devenit corupți bineînțeles, cu scopul de-ai înlătura de pe piața concurențială. Până acum spionajul economic n-avea limite (ne spionam prin fundații, prin firme de consultanță, prin filiale și secții ale unor firme mari de afaceri etc....) azi e mai simplu: ca și țara NATO. Trebuie să le punem la dispoziție și serviciile noastre secrete cu informații cu tot. Alternanța la putere e necesară ca nu cumva structura statală să se consolideze și să apere interesele naționale (stil Putin). De aceea, la alegeri, e sprijinită de obicei opoziția, dacă nu ne-am întronat cumva un guvern să nu le pese de țară, de bogățiile ei și de viitorul cetățenilor săi.

România după UE 25

(urmare din pag. 1)

Românii vor neapărat în UE, chiar dacă li se atrage atenția ca sistemul juridic, corupția generalizată, interzicerea unui post TV etc., nu se potrivesc de loc cu acquisul comunitar, încă netradus în română. Nici contractul de 2,5 miliarde \$ pentru autostrada din Ardeal cu firma Bechtel din SUA nu este în spirit european. Sistemul social, cel de pensii este în cădere liberă în România, iar pe lângă dezindustrializare are loc în agricultură revenirea la subzistența arhaică, incompatibilă cu politica agrară a UE. Și un amănunt deloc de neglijat: nivelul de trai la români este de zece ori mai scăzut decât cel din UE.

În aceste condiții, la tratativele de aderare la UE, România va avea probleme legate de rezistența previzibilă a „Noii Europe” și de condițiile catastrofale din țară. Speranța unei noi conjuncturi favorabile, care să treacă cu vederea incompatibilitățile mai mult sau mai puțin vizibile, ca în cazul aderării la NATO, este astăzi singura speranță la București. UE nu s-a făcut cu lupta. Nu în toate noile țări, cu toate că sunt romano-catolice ori protestante, corespunde acquisul 100%, dar toate „vor merge pe drumul cel bun” al UE.

Faptul că la toamnă va fi ales un nou Președinte - semnul lui Dumnezeu pe pământ pentru ortodocși, influențează aderarea. Adică, ori va începe dialogul cu Roma, între româno-ortodocși și creștinii occidentali pentru a se găsi un limbaj și o strategie comună, ori totul se va stabiliza la un nivel submediocru și termenul de aderare va fi împins spre 2009 și după.

Ipoteze și ipotenuze

Masonii (Francmasonii) II

Se spune că masoneria ar exista dinainte de a exista oamenii, membrii ei venind pe Pământ de pe altă planetă. Având în vedere concepțiile lor, primul mason ar fi Dumnezeu însuși denumit Marele Arhitect al Universului. În ce privește Pământul, Adam ar fi fost primul mason. Papirusurile găsite în Deșertul Libiei atestă existența lor din anul 2300 î. Ch. Iar alte documente indică existența organizației de 4-6000 ani. În engleză, mason înseamnă constructor, zidar, iar pe emblema lor figurează compasul, echerul, rigla, mistria, ce se referă la aceste profesii. La început masonii erau constituiți în frății de constructori, ce ridicau principalele edificii ale vremii. Se recunoșteau după șorțul în formă de triunghi echilateral (primul grad avea șorț alb). Membrii organizației erau selectați cu grijă, după o serie de probe devenind inițiați. Inițierea avea loc în temple (precum cel sub Sfînx, cel de la Sais-Alexandria, sau mai târziu cel de la Elensis (Grecia) etc. Inițiatii respectau religia oficială, dar pentru ei Dumnezeu era Marele Constructor Universal. Cu timpul au dobândit personalități importante. În Egipt, faraonul fiind mai întâi „mastru de lucrare”. Gradul imediat următor faraonului, era cel de Marele Dulgher al Regelui. Moise, crescut și educat în Egipt, a luat cu el secretele egiptene, pe care le-a transmis descendenților săi până la Solomon, care a modificat textele originale egiptene. Prima atestare scrisă despre Francmasonerie apare în secolul al X-lea, iar nașterea ordinului datează din 926. În 1150, confreriile masonilor s-au întâlnit la Kilwinning unde a avut loc unirea Masoneriei Scoțiene cu Masoneria Orientală. Abia în anul 1315, în Masoneria Scoțiană s-a vorbit de „francmasonii”. O dată cu redescoperirea

pământurilor de peste Ocean, activitatea masonilor s-a intensificat (ei cunoșteau apriori existența acestui continent).

În 1717 masonii englezi au ieșit din umbră și au format „Marea lojă Britanică”, numită și „Loja mamă a Lumii”, cu trei grade: ucenic, călă și maestru. În 1725 s-a constituit loja Templierilor Scoțieni. Masonii au luat parte activă la formarea SUA au conceput Constituția și însemnele noului stat. Se spune că din cele 56 de personalități ce au semnat în 1776 declarația de independență, unul singur nu era mason. Drapelul SUA este inspirat din Steaua Merica, stea care pentru esenienii, și mandeenii reprezenta „pământul făgăduinței” (inspirat de discul de lut de la Phaistos-Creta – vechi de circa 3400 de ani). Pe marea sigiliu al SUA (vezi bancnota de 1 dolar) este reprezentată piramida cu 13 trepte, ce are deasupra un ochi atotvăzător.

Piramida are vârful retezat – simbol al științei pierdute.

Pe sigiliu e scris NOVUS ORDO SECLORUM (noua ordine mondială) și ANNUIT COEPTIS (succesul construcției noastre). La fel se spune despre președinții S.U.A. că au fost masoni, cu excepția lui J.F. Kenedy și că religia acestora a fost baptismul patronat de Ioan Botezătorul, ales patron al

lojilor în 1535 la Conciliul de la Köln. Din aceste motive SUA este considerat primul stat masonic din lume. În masonerie sunt două curente: revoluționar și conservator. Curentul revoluționar cuprinde masoneria infiltrată de alte organizații secrete ca iluminării Bavarezi și Sioniștii. Curentul conservator ce cuprinde și păstrează învățăturile sacre ale antichității și principiile inițiale ale masoneriei. Organizația Cavalerilor Templieri și Organizația Rozicruciană. Scopul ambelor curente este formarea aceluia guvern mondial atât de mult

Ștefan TARJOC

după cartea „Organizațiile Secrete în marile evenimente istorice”
(continuare în pag. 5)

De neînvinș

(urmare din pag. 1)

comerțului ambulant și ale cămătăriei. Lumea i-a înghesuit într-un spațiu restrâns, le zăvorea porțile ghetourilor și le încuia în fiecare seară, păzindu-le. Trăiau înghesuși, nașteau copii, dar nu li se dădea mai mult loc. Din acest motiv au început să se îngrămădească în înălțime. Oameni care au trăit mii de ani unul în umbra celuilalt, într-o murdărie dătoare de molime, fără pomi, fără iarbă, fără soare, și de multe ori... fără aer! Mii de ani evreii au fost ca o apă moartă despărțită de viața care curgea în afară. Mii de ani, cea mai mică greșeală a unuia putea să devină nenorocirea tuturor. Totuși, dincolo de promiscuitatea în care erau înghesuși evreii au simțit prefacerile lumii exterioare. Ei au intuit că dincolo de lumea lor, originea și demnitatea se pot înlocui prin bani. Ei făcuseră experiența: în mijlocul nesiguranței, al nedreptăților, și al marilor primejdii, o singură apărare: pe pământul acesta care se clătina sub picioarele lor, un singur punct solid: banii. Evreul bogat nu mai era oprit de paznici la porțile ghetoului. Și tot atunci, de la calif la rege și de la șah la împărat s-a aflat că fără ei nu se poate guverna și nu se pot purta războaie.

Însă mereu, de la evreul care împrumuta guverne, până la negustorul ambulant care bătea șoselele umilit chiar și de ștrengarii de pe stradă, ei au ținut minte că puterea este o mare deșărtăciune. Și această convingere misterioasă aducea, atunci ca și astăzi, pe buzele evreilor acel zâmbet enigmatic și superior care nedumerește încă străinii. De unde vine acest zâmbet? Feuchtwanger crede și nu se înșală că el vine din credința în literalele Cărții. De acolo le vine și puterea și unirea, și veșnicia. A Bibliiei, da, a Cărții lor.

Ei nu aveau un stat care să-i unească, nici țară, nici pământ, nici rege, nici o formă de viață comună. Dacă totuși erau uniți mai mult decât toate celelalte popoare ale lumii la un loc, aceasta se datora Cărții. De la evreul zdrențuros, până la cel strălucitor toți știu și cred că unul este Dumnezeu lui Israel. Acel care există. Cel adevărat. Și cuvântul Domnului, ei îl leagă și astăzi cu filactere deasupra inimii și a capului. Cu dânsul încep ziua și o sfârșesc cu dânsul. Cel dintâi lucru ce învață pruncii este acest cuvânt. De la cuvânt le vine puterea. Totul este trecător, ceea ce rămâne însă este Cuvântul.

Șase sute patruzeci și șapte de mii trei sute nouăsprezece litere are Biblia. Și fiecare literă este numărată și cântărită, examinată și judecată. Cartea este poporul, statul, patria, moștenirea și averea lor. Au arătat-o tuturor popoarelor și toate popoarele au recunoscut-o. Și atâta vreme, cât ei, evreii, se dovedesc a fi singurii posesori legitimi, singurii interpreți și servitorii devotați ai Cărții, sunt de neînvinși.

ALEXANDRU TERNOVITS

COPILUL DE DUMINICĂ AL LUMII

Foșnește vremea a prostie. Și în vremea asta, cântărești și cântărețe de care n-au auzit nici măcar bucătăresele din cărciumile unde se produc și reproduc, ori oamenii politici cu caracter versatili aflați într-un permanent post mental își povestesc viețile neisprăvite unor obscuri biografi năimiți. Sărmanii oameni. Și totuși, în aceste vremi cu zodii pistruiate, un artist cu strămoși vânduți – spre norocul românilor – de principii landurilor germane Mariei Tereza în secolul XVIII, s-a holărat să-și așeze viața cu ajutorul unui regretat ziarist, într-o superbă casetă cu cuvinte. Ca unul care l-am urmărit de-a lungul anilor în multe prezențe scenice, vă asigur fără a roși la obraz că Alexandru Ternovits face parte din pușinii actori care au călcat scena timișoreană cu prețuirea cu care îngerii calcă pragul raiului. Am văzut doamne cucuiate de admirație și domni, unii chiar colegi, înjurându-l de pe dunga invidiei nepuțincoase. Nepăsător, Alexandru Ternovits despică cu fiecare prezență scenică cuvintele invitând cu politețe imperială spectatorii, să pipăie sensurile lor. Artist! Artist! Om deopotrivă de la care am învățat că omul, trebuie să treacă prin viață antrenat să-și poată menține doar memoria frumosului și a binelui. Un om care îmi trece deseori prin față amintiri, așezat la volanul mașinii sale Volkswagen Broscoșă, unică în orașul Timișoara în anii comunismului, vopsită în negru și galben, adică „în culorile bunului nostru împărat Franz Josef, Dumnezeu să-l odihnescă, că mult bine ne-a făcut!”

Vasile TODI

EIN VOLK, EIN REICH, EIN..

– Spune-mi ceva despre arborele tău genealogic.

Din partea mamei mele, familia Humayer a venit de la Viena în Lugoj la începutul secolului XX, iar în 1918, tatăl meu — loșca - s-a întâlnit cu mama - Miți - și s-au căsătorit după câțiva ani la Lugoj. N-aș vrea să-i idealizez, dar ei au fost cei mai frumoși oameni pe care i-am cunoscut în viața mea, mai ales frumoși sufletește. Și au avut o căsnicie cu adevărat fericită. Poate singura căsnicie fericită de care știu eu. Până în ziua de astăzi.

După Primul Război Mondial, tata a studiat Arhitectura la Budapesta și, în acci ani a cunoscut-o pe mama. Apoi s-au stabilit la Lugoj, unde bunicul meu a deschis o firmă de construcții: „Johann und Josef Ternowits”.

Primul rol (la gradiniță în Lugoj)

Lugojul era împărțit aproape administrativ, în trei și avea două poduri: podul de fier și podul de lemn, care, în 1936, a fost înlocuit cu un pod de beton. Lugojul românesc, cel nemțesc și cel unguresc. Dar, ca și în Timișoara, nu conta ce nație ești, ci cum ești ca om. Am copilărit alături de români, nemți, unguri și evrei. Doctorul casei noastre era un evreu, Grün, care avea un fiu de vârsta mea, Ivan, cu care am rămas prieten și în vremuri grele. Cu toate că eu un timp am purtat cămașa brună.

Copil fiind vorbeam patru limbi. A patra era franceza. Am făcut gimnaziul german.

La excelentul liceu „Coriolan Brediceanu”, directorul a refuzat să mă primească.

1943, am apărut prima oară în Timișoara la Liceul Lenau, care era unde este și astăzi. Sistemul de internat al Liceului Lenau a fost, atunci, unul de încalzare absolută... Se ieșea în oraș, sâmbăta sau duminica, numai cu bilet de voie.

În 1943, s-a dat un așa-zis „baccalaureat de război” și toată clasa a VIII-a de la Liceul Lenau a plecat în mod „voluntar” la instrucție. Deci, colegii noștri mai mari au fost recrutați la ordinul lui Kindl, în diviziile SS. În funcție de înălțime s-a făcut repartizarea la diferite divizii. Unul dintre verișorii mei, Franz, având 1,85 înălțime s-a trezit în divizia de elită „Adolf Hitler”.

Noi cei din clasa a V-a, aveam 15 spre 16 ani, și ne intrase în cap devisa „Ein Volk, ein Reich, ein Führer!”

Dresați, nedresați, asta a fost.

ACESTA-I TATĂL TĂU

Baccalaureatul a coincis cu prima mea selecție în lotul național de atletism. Toamna aceea, în 4-5 octombrie, aveam loc campionatele naționale de juniori, iar în 6 octombrie trebuia să dau baccalaureatul. Iarăș... ședință cu tatăl meu. I-am zis: „Baccalaureatul nu sunt sigur că o să-l iau, dar campion voi ieși de două sau chiar de trei ori”. Răspunsului lui: „E treaba ta ce faci”.

Și m-am dus la București.

Întâi am concurat, favorit fiind, la săritura în lungime. Din prima încercare, 6 metri și 45 de centimetri - campion național la juniori! Apoi, am alergat la 400 de metri plat - din nou campion! O altă victorie a mea și a cochepierilor mei a fost la ștafeta de 4x100.

Și mă trezesc că mă cheamă, în loja Stadionului Tineretului, ministrul învățământului, Gheorghe Vasilichi: „Felicitări, tovarășe Ternovici. Ce profesie aveți?” îi zic: „Elev. Măine trebuie să-mi dau baccalaureatul, la Timișoara. Dacă ajung.” M-a rugat să-l chem pe profesorul lovănescu, antrenorul nostru. Ce au discutat, ce n-au discutat, cert e că ministrul a dat telefon la Timișoara și a făcut... recomandarea să fiu primit la examen chiar dacă voi întârzia.

Mi s-a ridicat moralul până la cer. Păi, mai îndrăzneț onorata comisie să mă pice, după o asemenea recomandare ?!

– Cum a fost întoarcerea la Timișoara?

– La București, în timp ce savuram victoria, vine profesorul lovănescu. zis „Taurul”, și-mi spune: „La ora două, ai Rapidul Roșu spre Timișoara”. Eu: „Dom’ director, cu sunt multiplu campion, nu merg cu trenul, merg numai cu avionul”. El: „Avion ai numai mâine dimineață”. Eu: „Păi, ce recomandare a făcut ministrul?”

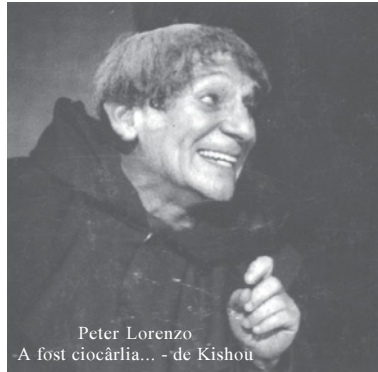
– Și, ai luat avionul?

– Da. încă mai era LARES - Liniile Aeriene Române în Exploatarea Statului. După aceea, s-a schimbat denumirea în Transporturile Aeriene Româno-Sovietice și mai târziu, a devenit TAROM.

Am aterizat pe Calca Torontalului, acolo era aeroportul. M-a așteptat o mașină de la fabrica Prima Banat, care m-a dus la Liceul Carmen Sylva, unde urma să dau proba scrisă la română...

Îmbrăcat în trening vișiniu, cu RPR pe spatele bluzci și în mână cu sacoașă din care se vedea un sfert din cupa de argint, ca să se știe cine mi-s io, m-am prezentat în fața examinerilor. Excelent primire din partea lor. Nu aveam hârtie de scris. Mi-au dat ei. Le-am cerut și un stilou, pe atunci i se spunea „toc rezervor”. Un domn profesor zice: „Scrie dumneata despre...” Nu-l las să termine: „Scriu despre Sadoveanu, cu voia dumneavoastră”. A încuviințat: „Da, foarte bine, despre Sadoveanu”.

În fine, ca să rezum, la baccalaureat m-am descurcat, cum se zice, la toate materiile. Am luat diploma, cele cinci medalii de aur, cupa de argint și m-am dus. Arătându-i-le tatălui meu, pentru prima oară mi-am permis să vorbesc cu el la per tu: „Joșca, acesta-i fiul tău”. Și-a scos ceasul Doxa cronometru de pe mână și mi l-a dat, zicând: „Acesta-i tatăl tău” ...

Peter Lorenzo
A fost ciocărlia... - de KishouLA RECAȘ ERAI BĂUT O DATĂ PE AN:
DE LA 1 IANUARIE LA 31 DECEMBRIE

La Timișoara directorul fabricii care patrona clubul, directorul Mihailik a schimbat macazul, unul din macazurile existenței mele.

– În ce sens?

– I s-a cerut, ca și altor directori de întreprinderi să recomande elemente muncitorești de nădejde pentru a urma studiile superioare. Nu mai știu dacă elementele de nădejde aveau voie să opteze la ce facultate să meargă. Pe mine, fără multă vorbă m-a trimis să dau examen de admitere la Agronomie. Din 106 candidați, am intrat al... 106-lea. Îți dai seama că aveam cu ceva comun cu Agronomia cum ai tu cu Silicon Valley.

În 1954, am fost numit șeful secției viticole Recaș. Acesta a fost începutul sfârșitului...

– Care sfârșit?

– Până atunci, cu n-am știut ce-s alca alcool și țigări.

La Recaș, am găsit un colectiv foarte încheag. Secția viticolă o condusesse un inginer cu școală făcută în Germania, Soboleanu, foarte bun oenolog, vinificator. Mulți ani a fost administratorul viilor boierului Zaporosenco, în Basarabia. Doctor în vinificație. Și-am apărut eu, ingineru’ lu’ Chiflă...

– N-ai făcut complexe de inferioritate?

– Ba da. Dar mă străduiam cât puteam să nu mă dau de gol.

Pivnicerii, Gyüri baci și Sepi baci, după câte știau, mi se păreau că sunt de trei ori ingineri viticoli. Una dintre cele mai importante lecții ale lor: în vin nu se toarnă apă.

Aveam la dispoziție o trăsură cu doi cai superbi și un vizitiu numit Hugo, neamț din Basarabia, fost prizonier la ruși. M-am mutat la Recaș. În funcția de director la GOSTAT se afla un fost cofetar, care se ocupa numai de primirea oaspeților, a ștabilor și ștabuleților.

La Recaș, erai beat o dată pe an: de la 1 ianuarie la 31 decembrie. Săraca nevastă-mea, nu mai știa cum să mă convingă să fac măcar o pauză.

– Permis de vânatoare ai obținut, dar armă?

– Am primit și armă, o să vezi de la cine. Microbul vânătorii s-a cuibărit adânc în mine. Când era întrebată cu ce mă ocup, fiica mea răspundea: „Tata meu e vânător și în timpul liber, e inginer”. Pușca am primit-o cadou de la contabilul șef al Casei Armatei Sovietice din Timișoara, Epifanov, un ucrainean foarte simpatic, băiat de viață. Rușilor le livram cu precădere, „crepșii vino”, un amestec de vin cu coniac. Arma probabil o captură de război – Sauer Krupp Essen – cu țeava de un metru și zece centimetri, calibrul 12, să tot tragi cu ea. Din două focuri, un hectar de iepuri erau morți.

– Dar ștăbi de la partid nu participau la acțiunile voastre bahice și cinegetice?

– Cum să nu. Și la unele și la altele. Printre alții, odată a venit la Recaș tovarășul ministru Moghioroș. Prima mea impresie despre el a fost pozitivă - un om foarte volubil și, după culoarea nasului, mi-am dat seama că e „de-al nostru”, băutor profesionist. Venise cu treabă la noi, să verifice cum funcționau niște utilaje aduse de la ruși și altele, fabricate în România. Ale noastre erau niște ratureri tehnologice. Fapt constat, cu mâhnire, și de tovarășul Moghioroș. Ca să-și aline mâhnirea, l-am invitat într-o crâmă specială, numită „Mă-năstirea din Parma”. Cadarcă și Pinot Noir. Pinot Noir-ul era făcut numai pentru sufletele noastre, doar

Romeo
A fost ciocărlia... - de Kishou

câteva butoaie, din via de pe Dealul Țiganului, vreo 8 hectare. Tovarășul Moghioroș s-a făcut... loptă. A și cântat câteva romanțe, cu mult sentiment. A fost cărat cu un sac cu făină la mașina cu care venise...

La câteva zile după aceea, a venit o hârtie prin care eram retrogradat.

– De ce?

– Din două

motive: lipsă de respect pentru un tovarăș din conducerea superioară de partid și de stat și... denigrarea utilajelor de producție românească. După zece zile, mi s-a retras retrogradarea motivându-se că a fost o... greșală administrativă. Prin prietenia mea cu ... bugalterul Epifanov...

Să nu-ți mai spun că el știa antecedentele mele de adolescent aflat în ultima rezervă a Führer-ului.

– De unde știa?

– I-am spus eu în timpul unei băute în doi. Nu m-a crezut până când nu i-am arătat tatuajul cu grupa de sânge de sub braț. Era un naționalist ucraincan convins.

În Recaș o figură luminoasă a fost popa catolic. Se numea Bubi - un tip de Siegrfrid, din „Nibelungii”. Cântărea peste 100 de kile, tobă de carte și foarte informat despre mersul lumii. Mare meloman și frecvent cititor de beletristică. Și foarte sensibil față de sexul frumos. Când intra Bubi într-o pivniță cu vinuri, ziceam, în glumă, că ar fi mai bine să intre filoxera în vic. Avea o sete de exhaustor. Pe vremea aceea nu începuse civilizația bidoanelor din plastic. Mi-am luat o motocicletă Jawa 125. Carnetul de conducere l-am luat în curtea postului de Miliție. Am tras două ture prin curte și șeful de post m-a felicitat și mi-a dat carnetul gata completat, după care și-a luat și el tainul. Există un înger păzitor al băutorilor sau am avut eu zile. Mă țărăm până la motocicletă, doi subalterni de-ai mei încau de ea, ca să pot încăleca, și tot ei o porneau, că tu nu prea nimeram pedala. O băgam în viteză I și le strigam: „Dați-i drumul!” Și așa porneam spre Timișoara.

NEAMȚULE, CE VREI TU...?

Și-a venit anno Domini 1956. Am început să intru în conflict cu mine însumi. Mă cam săturasem de viața de inginer viticol. Voiam altceva. Ceva mai spre artă, cultură.

Ne-am pricopsit cu un nou director, un idiot, dar care m-a determinat să schimb iarăși macazul. Într-o zi el mă căuta însoțit de un brigadier și cu tocmăi mă aflam într-un cireș, mâncam cireșe. Nu m-a văzut. Îl aud că spune: „Unde p... mă-sii o fi inginerul Ternovici?” I-am răspuns din cireș: „Aici în p... mă-tii!” Câteva minute a fost descumpănit, apoi înainte de a pleca de acolo, mi-a dat dispoziție să mă prezint la el în birou. M-am dus după câteva ore.

Mi-am scris demisia și, la Timișoara, i-am înmănat-o directorului Trustului Gostat, un domn de școală veche. Mi-a aprobat-o: „Neamțule ce vrei să faci tu de-aici încolo?” I-am răspuns cum i-am răspuns altădată bătrânului lord: „Nu știu. O să văd”.

Lozinca mea de viață este: carpe diem. De unde să știu eu dacă mâine îmi voi mai putea trăi clipa, mai ales acum, la senectute.

Norocul mi-a surâs când l-am întâlnit, întâmplător, pe colegul meu de școală Iani Cojar, lector la Institutul de Teatru, recașan de origine, și care, demult când eram pe terminate cu liceul, insistă să mă fac actor.

Revin la Cojar. După ce mi-a ascultat oful, îmi zice: „Te bag la Teatrul German. Vrei? Mi-amintesc că i-am răspuns: „Hai, s-o văd și pe asta.” Și-am dat concurs, fiind singurul candidat.

Onoratei comisii care m-a examinat i-am oferit 50 de litri de vin, ca să nu rabde de sete. Și astfel oarecare talent nativ + Cadarcă de Recaș = reușită.

Ei, dar după reușită, pentru mine a început Golgota. În primul rând nu știam cum trebuie germana literară. Vorbeam germana de Lugoj sau de lozefin...

– Păi dacă ai fost la liceul Lenau, cum de nu știai germana literară?

– Tu știi cât ține veșnicia? Primul rol pe care l-am primit a fost într-o dramaturgie a unui basm, „Regina zăpezii”.

– Care a fost al doilea tău rol?

– A venit maestrul Ion Olteanu, de la Teatrul Municipal din București, ca să pună la noi în scenă „Hoții”, de Schiller. Maestrul Olteanu - școala de regie de la Viena a lui Reinhardt. Dar, chiar atunci, directorul ăla idiot de la Recaș m-a dat în judecată. Îmi găsise o lipsă în gestiune: 10 tone de trifoi uscat, pe care ori eu am uitat să le scad ori Groza baci. Trifoiul îl dădusem, iarna, la căprioarele de pe terenurile noastre de vânatoare.

La Tribunal, președintele completului de judecată îmi spune: Păgubitul, directorul Gostatului Recaș, a făcut mențiunea să trimitem citația la Teatrul German. Ce lucrați acolo?

Eu: Sunt actor.

Președintele: Actor? Eu: Da.

Președintele: Vi se impută 10 tone de trifoi. Ce legătură aveți cu trifoiul de la GOSTAT Recaș?

Eu: Păi, onorată instanță, eu am fost inginer acolo.

Președintele: Inginer?! Și cum ați ajuns actor?

Eu: Prin concurs.

Președintele: Concurs de împrejurări?

Eu: Nu. Concurs, concurs.

Președintele: În ce picăși jucați acum?

Eu: În „Hoții”.

Președintele: De fân?

Eu: Nu. De Schiller...

Ioșif COSTINAȘ

O întâlnire de zile mari

..., Spitalul „Broca” din Paris. Camera nr. 244. Ușa era întredeschisă. M. (Veronica Mihăileanu, n.n.) ne-a făcut semn (degetul la gură) să așteptăm nițel, după care a vârat capul pe ușă. A salutat, a intrat în cameră, a discutat ceva încet și parcă îndelung, cu cel dinlăuntru, pe urmă a apărut în prag, făcându-ne semn să intrăm.

- I-am spus cine sunteți. Vă roagă să poftiți.

- Sigur? - am întrebat eu.

Sunt atât de rău în materie de vizite acasă, neanunțate, încât (acționând după lozincă «ce ție nu-ți place, altuia nu-i face») am oroare să bat, din senin, la ușa oamenilor.

- Absolut sigur, răspuse M..

Intrăm. În stânga camerei albe, lipit de perete, un pat acoperit cu o cuvertură galbenă. Lângă pat, cam perpendicular cu ușa, o măsuță de plastic, pe care se află o sticlă de apă minerală «Vittel», un pahar și un pachet de șervețele de hârtie «Kleenex». În fața măsuței, așezat pe un scaun cu rotile, un bărbat cu chipul zbârcit și-a îndreptat privirea spre noi.

Îl recunoaștem după fotografia: este Emil Cioran.

Îl salutăm, ne întinde mâna, cu un murmur inaudibil, îi strângem mâna. Ochii lui, ca două bobite de albastru-lichid, ne cercetează atent, nesigur, de parcă ar fi încercați cu o anumită neliniște.

(În timpul acesta, M. apucase să-mi șoptească: ai grijă... vorbește foarte greu... face mari eforturi ca să scoată un cuvânt.)

Rostesc, încurcat, câteva fraze convenționale; îi urez însănătoșire grabnică. Bolnavul îmi face semn, cu o mână, să mă apropiu. Fac o jumătate de pas înainte.

Mâna mă cheamă și mai aproape.

Am ajuns lângă obrazul lui. Cioran se încordează, asemenea unui atlet în bloc-starturi pregătindu-se pentru cursa de 100 de metri, și rostește:

- Eu...

(Eu dau din cap, încurajator, semn că înțeleg.)

Pe urmă face o pauză. Bobițele se frământă

- Nu...

Pe urmă face o pauză. Bobițele se opintesc

- Sunt...

Pe urmă face o pauză. Bobițele se agită din nou

- Anti...

Pe urmă face o pauză. Bobițele s-au oprit asupra mea

- se...

Pe urmă face o pauză.

Bobitele fac săgeți în ochii mei

- Mit...

Apoi, răsufând ușurat, mă privește atent, ca și cum ar vrea să se încredințeze că l-am înțeles. Surâd, dând din cap moale, liniștit.

- Am înțeles, zic eu, îmi pare bine că am avut prilejul să vă cunosc.

Aerul era totuși încordat. Simt că trebuie să fac ceva. Îi vorbesc despre un văr de-al meu care suferă de aceeași boală cu el și care, după trei luni de tratament, s-a vindecat, îi mai spun că, după câte știu, în zilele acestea de căldură, trebuie să bea mult lichid. Pun mâna pe eticheta sticlei de pe masă.

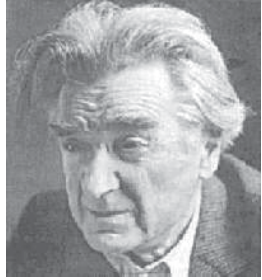
- E vital pentru dumneavoastră să beți cât mai mult Vittel.

Fața lui Cioran, până acum încreștată, s-a destins într-un zâmbet. Bobițele se joacă voios, dovadă că bolnavul a prins micul meu calambur. Omul se lasă nițel pe spate, într-o relaxare. Mâna mă prinde de-un nasture.

- Să... mai... veniți... - spune. Dau din cap.

- O să mai venim. Cu plăcere.

Dar știu că nu vom mai veni. Măine plecăm la Deauville pentru câteva ceasuri, și de-acolo direct la aeroport.

Alexandru MIRODAN

Ce înseamnă „Noua ordine mondială”...

„Există o elită a puterii care se autonumește „Ordinea”. În proiectele ei, cel mai important obiectiv pe care și-l propune spre realizare, și încă destul de repede, este instaurarea unei noi ordini mondiale; acesta este cuvântul - cod secret pentru un guvern mondial. Ceea ce afirm aici reprezintă cercetările mele, care s-au întins pe parcursul a nouă ani. În plus, reprezintă informații adunate de la profesori universitari, senatori, foști președinți ai Statelor Unite, bancheri internaționali, experți financiari, bărbați și femei care au ocupat poziții înalte în guverne.

Autorii acestui monstruos plan sunt grupați în ceea ce se numește „Ordinea”. Obiectivele sunt grupate în ceea ce se numește „Planul”. Este vorba, de fapt despre negarea și anihilarea suveranității națiunilor și de aducerea lor sub o autoritate centrală mondială: Națiunile Unite. Toate armatele și armamentele lumii vor fi puse sub autoritatea acestora. (Și Sundar Singh afirma același lucru ca etapă premergătoare izbucnirii celui de-al treilea război mondial - n.a.)

Autorii planului dețin poziții dintre cele mai înalte în guverne, bănci, industrie. Unii dintre ei sunt președinți sau prim-miniștri ai unora dintre cele mai mari națiuni de pe pământ, sau dețin controlul în cele mai mari bănci din lume, guvernând gigantice corporații de imperii. Se pare că grupul este format din 13 persoane. Autorități de înaltă credibilitate afirmă că din cei 13, 12 se închină Diavolului.

În numele „Ordinii” acționează „Rețeaua”. Acest monstru cu mii de fețe acționează în culise prin mii de organizații globale. Unul din vehiculele principale folosite este religia „New Age” care are aproape 10.000 de organizații globale.

Grupurile frontale în spatele cărora acționează „Ordinea” sunt:

1) Consiliul pentru Relații Externe. Acesta este prezidat de David Rockefeller. Mulți cercetători cred că el

este pionul principal al „Ordinii”. Această organizație cuprinde vreo 2000 de membri. La vârf se află: Howard Baker - șeful personalului la Casa Albă în timpul mandatului lui Ronald Reagan; George Schultz - secretar de stat în perioada Reagan; Cyrus Vance - secretar de stat în timpul lui Jimmy Carter; generalul-locotenent Brent Skowcroft - consilier pentru Securitate specială al președintelui Bush; Henry Kissinger - secretar de stat în timpul mandatului lui Richard Nixon. Acest consiliu nu este secret Dacă ceri la Washington D.C. o listă cu numele lor, o capeți repede. Denumirea de noua ordine mondială a fost dată de Kissinger la una din întâlnirile secrete ale guvernului mondial.

2) Comisia Trilaterală a fost înființată de David Rockefeller în 1973 ca un braț al Consiliului.

3) Craniu și oase (semnul otrăvii) este o organizație ultra secretă întemeiată la Yale University, în secolul trecut. La cărțile lor nu se poate ajunge, dar eu am una numită „Skull and bones” (Legământul secret al Americii), cod 322. Codul 322 reprezintă înfrățirea cu moartea. Anthony Sutton, fost profesor la Stanford University dezvăluie numele a 30 de familii americane care fac parte din această organizație, majoritatea dintre persoanele implicate deținând înalte funcții economice și politice.

4.) Iluminații - această organizație a fost înființată în 1776 și poate că este cea mai puternică organizație de pe pământ, care militează pentru noua ordine mondială. Dacă te îndoiști de aceasta, deschide-ți portofelul, uită-te pe spatele unei bancnote de un dolar și ai să vezi triumful lui Lucifer și ochiul lui atotvăzător plasat pe dolarul nostru încă din 1933. Și ce scrie sub triumful? Trei cuvinte latine: Novus ordo saeculorum (Noua ordine - desigur mondială - a secolelor).

Dr. Dumitru GAROFIL

Duelul Pușkin - D'Anthès

Care este adevărata cauză a duelului dintre Alexandr Sergheevici Pușkin, marele poet rus, și ofițerul francez Georges d'Anthès?

Consacrat ca poet național, Alexandr Pușkin concentrează în opera sa, spiritualitatea poporului rus, dar și orizontul cultural al Europei într-o formă cu limpezimi clasice și viziuni romantice.

Viața lui Pușkin (1799-1837) consfințește și ea arhetipul eroului romantic: o origine exotică, abisiniană. Supus ostracizării, cu scrisorile și scrierile cenzurate de poliție și țarul însuși, poetul se căsătorește în 1831, cu frumoasa și mondena Natalia Goncharova. Devine așadar curtean constrâns de eticheta Curții lui Nicolae, alături de alți tineri aristocrați, fericiți de rangul cu pricina. I se permite, după ce scrisese *Ruslan și Ludmila*, *Prizonierul din Caucaz*, *Boris Godunov*,

Exilul

Stabilindu-se la Petersburg, după terminarea liceului (1817), Pușkin devine membru activ al societății „Lampa verde”, unde se adună viitorii decembriști. O asemenea activitate literară, nu-i poate atrage decât desconsiderarea și prigoana autorităților. Poetul este acuzat că „a împânzit Rusia cu versuri (revoltătoare)”, pe care tot tineretul le recită”. În 1820, din ordinul țarului, Pușkin este exilat în sud. Societatea petersburgheză este astfel purificată de influența sa nefastă. La 14 decembrie 1925, în ziua încoronării lui Nicolae I, în Piața Senatului din Petesburg, se desfășoară răscoala armată a ofițerilor nobili împotriva noului suveran. Autoritățile înăbușă crunt revolta. Cinci revoluționari sunt spânzurați, alți o sută douăzeci și cinci - deportați în Siberia. Cu prilejul interogatoriilor luate decembriștilor - cum sunt cunoscuți participanții la această mișcare - și al cercetării documentelor găsite asupra lor, se poate vedea puternica înrăurire pe care poeziile lui Pușkin *Satul*, *Oda libertății*, *Pumnul* și altele le-au avut asupra pregătirii revoluționare a intelectualității progresiste ruse. Exilul avea să ia sfârșit abia în toamna lui 1826, când este chemat de țarul Nicolae I la Moscova. Nicolae îl primește cu intenția să-l facă poetul Curții sale, stau îndelung de vorbă și deodată îl întreabă:

- Pușkin, ai fi luat parte la răscoala de la 14 decembrie, dacă erai la Petesburg?

Poetul răspunde cu multă îndrăzneală:

- Negreșit. Toți prietenii mei făceau parte din conspirație, nu se putea să nu particip și eu.

Anul 1831 înseamnă începutul tragediei sale personale. În primăvara acestui an se căsătorește cu Natalia Nicolaevna Goncharova, o femeie deosebit de frumoasă și mondenă. Viața de societate pe care este obligat să o ducă alături de soție îl sufocă. Dar Natalia nu poate renunța la balurile de la Curte, și mai ales, la atențiile admiratorilor - inclusiv ale suveranului - care roiesc în jurul ei. În anul 1834, la Petersburg vine un tânăr care, datorită relațiilor sale este primit imediat ofițer în cel mai distins dintre regimentele cavaleriei de gardă. Vioiciunea franțuzească, veselia și finețea spiritului îl fac să fie peste tot un oaspete dorit. În ianuarie 1837 d'Anthès se căsătorește cu sora Nataliei Pușkin, Ekaterina. Pușkin și d'Anthès devin astfel cumnați. Dar noua rudă face curte în văzul tuturor soției poetului. Încă din dimineața zilei de 9 noiembrie 1836, Pușkin a primit prin poștă un pamflet anonim cu scrisul prefăcut prin care i se decerne... „Ilustrul ordin al încornoraților”. Astfel de scrisori erau trimise și multora dintre cunoscuții poetului.

Duelul

În Evgheni Oneghin, Pușkin, îl lasă pe eroul său, Lenski, ucis în duel, fără să bănuiască că propria sa moarte va avea aceeași cauză. După tribulații de tinerete, Pușkin rămâne cu meteahna provocării la duel, ori de câte ori se enerva peste măsură. Gelos pe d'Anthès, Pușkin îl provoacă la duel. Locul ales de martori era o poiană troienită, situată pe una din insulele Petersburgului, 27 ianuarie 1837. Pușkin își face apariția încotoșmănat într-o șubă de urs. Adversarilor li s-au înmănat pistoalele, iar ei s-au postat la zece pași de barieră. Unul din martori a dat semnalul, fluturând pălăria. Dar în timp ce poetul începu să țintească, adversarul său a și tras. Bun ochitor, și-a nimerit în abdomen potrivnicul. Pușkin a căzut, dar și-a revenit, a ridicat capul și i-a avertizat pe martorii care se repezeau spre el:

- Așteptați. Simt în mine destulă putere ca să trag.

D'Anthès stătea într-o parte, acoperindu-și pieptul cu mâna dreaptă. Pușkin ridicat în genunchi și sprijinit cu mâna stângă de o cracă răsturnată începu să țintească. Apoi se auzi o detunătură. D'Anthès căzu. Pușkin aruncă pistolul în sus și strigă:

- Bravo!

Pasiunea pentru dueluri i-a smuls acest strigăt. Dar glonțul său izbise într-unul din nasturii mantalei ceea ce-l salvă pe d'Anthès. Cel care va plăti cu viața neînfricată pasiune va fi însă Pușkin. Peste numai două zile, la 29 ianuarie, ora 14 el se stinge din viață, în chinuri groaznice, datorită unei peritonite.

Ce se ascunde în spatele acestui tragic episod? Pușkin nu a fost altceva decât victima unor persecuții organizate de clica dirijată de sferile oculte ale Curții țarului. Totul fusese regizat, ca în aparență să fie vorba numai de o dramă a onoarei jignite. Știindu-se înclinația spre duel a lui Pușkin, faptul că era un slab ochitor, spre deosebire de d'Anthès, un profesionist al armelor, datorită profesiei sale de ofițer.

Constantin IONCELESCU

Domnia lui Eros

Conform tradiției, leagănul civilizației umane se află în Caldeea. Tot acolo vom descoperi și originea uneia dintre cele mai vechi meserii din lume: prostituția. Aici găsim primele urme ale practicării ei, disimulată într-o formă a ospitalității care se manifesta prin faptul că amfitrionul îi oferea oaspetelui nu numai casa, vatra, ulciorul cu ulei, ci și trupul femeii cu care împărțea patul.

Legenda spune că această formă ancestrală a prostituției a fost introdusă de Nimrod, marele vânător care a întemeiat Babilonul pe malul Eufratului.

Atunci s-au pus temeliiile cultelor Venerei și Melitei, pe care Herodot, părintele istoriei, le-a descris astfel: „Babilonienii au instituit o lege

rușinoasă. Fiecare femeie babiloneană este obligată să se înfățișeze, o dată în viață, la Templul lui Venus, pentru a-și îndeplini îndatorirea legală de a se dărui unui bărbat necunoscut.”

Acest act rușinos și umilitor pentru o femeie se desfășura în felul următor: femeile bogate se duceau la templul dragostei în litere luxoase și escortate de servitori, în timp ce semenele lor năpăstuite așteptau în curtea templului, legate la brâu cu o sfoară, care trebuia dezlegată de bărbatul însetat de dragoste. Femeia nu putea să se întoarcă acasă până când un străin nu se îndura de ea și, aruncându-i în poală un bănuș sau mai mulți, îi dezlega sfoara de la brâu, ducându-o într-un ungher întunecos din afara templului, pentru a o poseda. Cele bogate, frumoase și admirate își găseau repede un partener, în timp ce femeile sărace, schiloade și slute trebuiau să aștepte ani de zile, până să vină cineva să le izbăvească. Doamna se întorcea acasă în litiera închisă și nici un bărbat străin nu o mai putea atinge.

În cazul femeilor de la marginea societății, această lege impunea condiții suplimentare. Herodot își făcuse însemnările despre cultul Melitei în anul 440 î.Chr., însă, peste 350 de ani, istoricul Strabon, care făcea o călătorie în Babilon, patria prostituției religioase, constata că situația era neschimbată. Templul Melitei era mic și era considerat sacru, dar în jurul său se întindea o fâșie lată de pământ menită să găzduiască ritualul cultului Melitei. Aici se ridicau o mulțime de case, mai mici și mai mari, colibe și parcuri, unde femeile se puteau dedica cultului voluptății. Aici

nu le putea ajunge mânia taților sau soților lor, deoarece locul era considerat sfânt, iar cine practica aici „meseria dragostei trupești”, respectiv prostituția, rămânea sfântă și neprihănită în ochii lumii.

Numeroasa populație a Babilonului trăia într-un perimetru de șaptezeci de kilometri, spațiu în care imoralitatea și depravarea nu aveau limite. Să vedem cum sunt descriși locuitorii destrăbălați ai Babilonului de către istoricul Curtius, cronicarul lui Alexandru Macedon: „Istoria omenirii nu cunoaște un popor mai dezmățat și mai desfrânat decât cel al Babilonului ocupat. Bărbații și părinții consimt, în mod deschis, la faptul că fiicele și femeile lor să se vândă unor bărbați străini. Ei nu fac altceva decât să se îmbuibe cu mâncăruri alese, să se îmbete în lungile orgii unde femeile se întrec cu ei în depravare. Femeile acestea nu au pic de pudoare - se lamentează Quintus Curtius - și cine crede că doar femeile de rând se destrăbălează, se înșeală amarnic. Dimpotrivă, cu cât soții lor au poziții mai înalte - cu atât sunt femeile mai nestăpânite și mai nerușinate.

Zeno CONSTANTIN

PERLE DIN EXTEMPORALE

LITERATURA ROMÂNĂ

- Prima carte religioasă românească e *Psaltirea moromețiană*.
- Cronicarii sunt primii care scot limba din tiparul cărților religioase.
- Tipătescu disprețuiește legea și dă ordin ca adversarul său politic să fie violat la domiciliu.
- Ana dansează cu Sămădăul fără ca Ghiță să-i interzică anumite lucruri pe care Lică și le permitea asupra ei.
- Lisandru o iubește pe fata săracă pentru cinstea și acuratețea ei.
- Carol Davila, părintele cunoscutelelor picături ce-i poartă până astăzi numele, a mai lăsat posterității un fiu, pe dramaturgul Alexandru Davila.
- Haosul și dezordinea se împletesc armonios în roman.

ISTORIE

- La cartierul lui Traian, Maximus a dus numai un cap și o mână din corpul celui ce se sinucisese mai înainte de a cădea viu în mâinile subofițerului de cavalerie roman.
- La palatul domnesc de pe Podul Mogoșoaiei fusese pus în funcțiune un sistem de alimentare cu apă, inaugurat cu pompă de Gheorghe Bibescu.
- Irina, nepoata Mariei Brîncoveanu, n-a avut copii cu Grigore Suțu, în saloanele lor având loc aproape zilnic serate artistice, literare și muzicale.
- Despre d-ra Dily se spune că, deși venise în București pentru o iarnă numai, îndrăgostindu-se de un tânăr boier a rămas în țară până la moarte, dând naștere unuia din bătrânii noștri generali.

Obezitatea un pericol al societății moderne

Una din bolile cu caracteristicile cele mai grave ale epocii noastre este obezitatea, adică creșterea în greutate peste limitele considerate normale și acumularea de țesut gras. Statisticile arată că mortalitatea în rândurile obezilor este mult mai ridicată decât la oamenii cu greutate normală. Astfel, la obezii ce au un surplus ponderal de numai 10% mortalitatea crește cu 22% iar la obezii cu un surplus ponderal de 25% mortalitatea crește cu 74%, în comparație cu mortalitatea la oamenii cu greutate normală.

Obezitatea favorizează și apariția altor boli, dintre care unele cronice și ireversibile, cum sunt: diabetul zaharat, arteroscleroza, hipertensiunea arterială, reumatismul degenerativ, varicele, insuficiențe respiratorii cronice, litiază biliară și altele.

În majoritatea cazurilor obezitatea se datorează abuzurilor alimentare. Aceste abuzuri nu au întotdeauna un caracter spectacular. Este suficient să se depășească consumul zilnic de alimente cu o felie de pâine, pentru ca individul să adauge în fiecare lună câte 1 kg de țesut gras. Sedarismul este cea de a doua cauză a obezității, în general el se produce după vârsta de 30 ani, când mulți bărbați renunță la viața sportivă și devin sedentari. După orele de muncă se întorc acasă cu un mijloc de transport în comun, mănâncă cu poftă și își petrec restul zilei în fața televizorului sau jucând cărți.

Dr. Carmen POPESCU

Masonii (Francmasonii) II

(urmare din pag. 2)

dorit, numai că unii îl vor mai repede și prin orice mijloace (chiar războinice) iar ceilalți doresc ca lucrurile să se desfășoare etapizat, prin care puterea pluripolară să devină unipolară. După al doilea război mondial la Yalta s-a parafat trei poli ai puterii: URSS cu țările balcanice și Europa de Est; angloamericii cu restul țărilor, mai puțin cele neutre: Germania, Țările Scandinave. Azi după o mică perioadă de strălucire a SUA în postura de jandarm universal, se consolidează Europa (cu Franța și Germania în frunte) și Rusia lui Putin pe lângă o creștere exponențială a Chinei. Totuși nici un război mondial nu ar putea deocamdată crea un singur pol al puterii. De fapt dialectic spre așa ceva se poate tinde fără a putea fi realizat vreodată păstrându-se obligatoriu un echilibru, un contrabalans.

Cântec dă neauă

Unge zăboveșce neaua?
Poace doarme după lună,
Ori în stele-i pitulată,
Ca-n iconi la Maica-bună.

Or fi morț dă prea lumină
Și arjint, sărașii fluturi,
Că îți vine să ici șeriu
Dă peșchire și să-l scuturi.

Când mă șușcăi la fereastră,
Tac copii și m-ascultă.
Prea s-or dus dămunt cu sania
Anii mei cu neauă multă!

Marius MUNTEANU

CARTE FRUMOASĂ, CINSTE CUI TE-A SCRIS!

Doi poeți remarcabili, poeți capabili să dea graiului bănățean papainoage de limbă, alcătuindu-și cu exigență de cvadrant creațiile, au hotărât să ne așeze pe talgerul sufletului splendoarea poeziei adevărate. Petru Chira și Livia Ilcău distinsa doamnă a cântecului popular românesc prof. Livia Ilcău, și-au așezat gândurile pe aceeași parte a candeliei luminate de libovul visului.

Petru Chira folosește baptisteriul graiului bănățean pentru a-și sfinți creațiile - unele chiar geniale - pe care apoi depriometrându-le nepărtinitor le înalță la vederea lumii. El scrie poezie cu bucuria floristului, îndemnat de dorința de a deschide în sufletul celor ce-i aleg cărțile, hanuri de treflă, în care sfaturile pot avea curtajul care se cuvine postulatului:

„Lăsați minciuna vorbelor incerte
în lungi tirade fără de egal,
Și-n locul gol al noilor oferte
Să punet, răsul... sus pră pedestal!”

Petru Chira, nu este un poet confederativ.

„Eu îmi urmez cărarea dreaptă
De valul timpului umbrat
Că-n veșnicie mă așteaptă

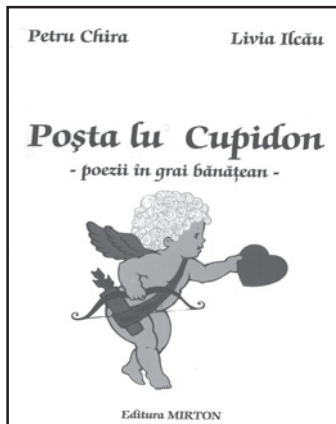
O iarnă fără de sfârșit.”
Și nefiind confederat, lui Petru Chira nu-i rămâne decât să fie poet.
„Și mai cred că mama bună
Țasă din raze dă lună,

Borangic dă rouă-n zori
Păstă lacrimi, păstă
flori.”

Astfel se încheie prima poezie cu care debutează a doua jumătate a volumului semnat de Livia Ilcău. O poezie estetică în sensul fermecător al cuvântului. Până la această apariție editorială o cu-noaștem și o recunoaștem pe Livia Ilcău ca pe o interpretă de podium a folclorului românesc. Iată însă că acum, cu subtilă empatie, Livia Ilcău iese din rezidența folclorului, arătându-ni-se în triumful deplin al logosului. Inefabilul capătă formă, așezat fiind de autoare, cu maiestruoasă tandrețe, în creuzetul cuvântului. Asta și pentru că Livia, trăiește în consonanță suverană și apodictică, cu astrul care protejează meru lacrima poeziei.

„Unge-i Doamne versu tău?
Astrili la scris ce-mbic
Puni plivaisu pă hârcie.
Cad lacrimi pă poezie.”

Vasile TODI

Cu cartea...

Prin lumea-n care-ai străbătut
Cu cartea-o lumină vie -
La poarta Romei ai bătut,
Ca neamul tău să reînvie...

Povestea ta cea minunată
Ca jaru-aprins printre tăciuni.
E traist-aceea fermecată
Cu sfinte cărți de rugăciuni...

Cu cartea-simbol al trăirii -
Ca o speranță te-ai născut,
În suflet-crez al nemuririi -
Cu steaua mea ai reînscut...

Ești Bade-al nostru - zis Cârțan -
Vitez ca un ostaș roman!

Aurel JICMAN,
Gheorghe LĂZĂRESCU
La centenarul
Bibliotecii Județene Timiș, 1904-2004

S-a aflat de curând că, încă din adolescență, Prințul Carol de Hohenzollern ținea un jurnal intim. Începând cu septembrie 1904 și până în anul 1953. Jurnalul este bine împănăat cu mărturisiri erotice. Carol al II-lea a fost în permanență "îndrăgostit"; foamea sa erotică era nepotolită.

Le-a iubit cu patimă pe româncea Ioana Zizi Lambrino, pe grecoica Elena a Greciei și pe evreica Elena Lupescu, dar între aceste iubiri "absolute" sau concomitent cu ele, a trecut și prin alte numeroase iubiri trecătoare. Prin anii 1914-1916 Prințul Carol o iubea pe Ella Filitti, pe care o numea, dragăstos, "Păsărică mea dragă", și-i scria asemenea scrisori nebune de dragoste:

"Pentru că sufletul meu îți aparține pe de-a-ntregul, Păsărică, mi-au trecut tot felul de gânduri nebunești prin minte. Că dac-aș rupe-o cu familia, pentru că așa putea să-i părăsesc, ne-am putea căsători și tu ai putea deveni cu adevărat regina mea, iar visul acesta scump îmi părea realizabil.

Oh, te iubesc atât de mult, tu vei fi întotdeauna pentru mine un sprijin chiar de departe, numai tu ești aceea care mă încântă.

Păsărică, te ador, tu iubește-mă, nu mă părăsi, măcar tu, dacă totul se va întoarce împotriva mea, rămâi iubirea mea.

Acestea sunt momente în care am atâta nevoie de iubirea ta. Tu ești pasiunea întregii mele vieți, niciodată n-aș putea uita clipele atât de minunate petrecute lângă tine. Totul parcă îmi amintește aceste zile de deplină fericire. Fiecare oră, fiecare îndoială, fiecare colțisor, fiecare cuvânt. Doamne, cât de mult te iubesc, sunt nebun după tine!"

Altădată, fulgerat de melancolie, Prințul îi scrie versuri: "O, Păsărică, e groaznic gândul acesta, că tu nu vei fi niciodată soția mea, că nu voi avea niciodată să-ți spun, Păsărică mea!

Dacă ai putea măcar citi durerea și disperarea din adâncul sufletului meu, m-ai crede, sunt sigur!

Da, te ador și sunt nebun după tine!

Îngerul meu!

Idolul meu!

Unica mea stare de bine!

Un singur nume mă mângâie:

al tău.

Un singur nume mă chinuie:

al tău.

Un singur vis am de iubire:

al tău.

Un singur rău nu-mi dă pace:

al tău.

Un singur sărut e bogăția mea:

al tău.

Mai apoi, Păsărică, exilată, îi lăsase locul Ioanei Zizi Lambrino. Prințul o iubea cu pasiune pe Zizi, dar "a avut poftă" și de Maria Martini, viitoarea doamnă Leonescu. Bineînțeles, s-a iscat un nou scandal, înăbușit "regește" de Casa regală.

Iată un document necunoscut până astăzi pe care îl reproducem în întregime:

"Declarațiune

Subsemnații, soții, declarăm, prin aceasta, și ne angajăm, pe cuvânt de onoare, că atât noi, cât și copiii noștri, vom păstra pentru totdeauna o atitudine corectă și plină de diferență (sic) față de toți membrii "Familiei Regale", că nu vom întreprinde nici-o acțiune contrară acestui angajament, observând, în același timp, cea mai mare tăcere asupra serviciilor îndeplinite.

De asemenea, ne declarăm mulțumiți cu darul primit, înapoiem toată corespondența avută din partea A.S. Regale, nu vom primi sau reține pentru noi nici o copie după ele și ne angajăm că, dacă în viitor se vor mai produce alte exemplare: fie de noi, fie de copiii noștri, sau de alte persoane streine nouă, le vom desminti, la cererea ce ni se va face, pe baza acestei declarațiuni, ca neavenite - sau le vom declara false.

Făcută azi, 18 octombrie 1921, în fața martorilor de mai jos.

Marie Leonescu, născută Marie Martini.

C. Leonescu, Romulus P. Voinescu, General adj. Condeescu

București, 1921".

Cel de al doilea document este o

"Chitanță

Certificăm prin aceasta că subsemnații soții, am primit de la Dl. general Condeescu, adjutant <al> A.S. Regale, în prezența D-lui Romulus Voinescu, Directorul Siguranței Generale, sumele;

a) 200.000 lei (adică două sute mii)

b) 300.000 lei (adică trei sute mii), rentă de stat în valoare nominală.

Făcută azi, 18 octombrie 1921, la București.

Marie Leonescu, născută Marie Martini

C. Leonescu."

Banii au aranjat lucrurile și scandalul, bineînțeles, s-a potolit. Prințul putea să se iubească în liniște cu minunata lui Ioana Lambrino pe care o alinta cu numele de Zizi, Zuky și Baby.

În toți acești ani de pasiune nebună când pentru Ella Filitti, când pentru Maria Martini-Leonescu sau pentru Ioana Lambrino, în inima atât de încăpătoare a Prințului Carol se mai cuibărise încă o... Păsărică. Era o "micuță țigancă", refugiată la Paris, unde reușise să debuteze în filmul "Colomba".

Le-a iubit pe toate, dar numai cu Zizi s-a căsătorit, în secret, la Odessa, la 31 august 1918. Căsătoria a fost anulată din ordinul Regelui Ferdinand, și nesupusul fiu "încarcerat" vreme de 75 zile la mănăstirea Horaița, din Moldova.

Acolo, în singurătate, Prințul "încarcerat" scria zi și noapte iubitei sale soții scrisori sfâșietoare:

Marți 11 noiembrie 1918

"Și când te gândești că, o oră înainte de acestea, eram amândoi aproape fericiți pe acest drum de la Iași, braț la braț, privind splendoarea lunii care se înalță. Câtă dreptate am avut să ne îmbătăm cu sărutări nebune, nu mai era mult timp pentru a ne lăsa să ne continuăm viața noastră. Da, iubita mea adorată, jurămintele pe care ni le făcuserăm în acea seară, pe drumul prăfuit, sunt pentru toată viața, în ciuda și în pofida tuturor răilor, tu ești și vei rămâne soția mea, numai a mea, dragostea și tovarășa vieții mele. Vor vedea, într-adevăr, că a ne separa cu forța, nu servește la nimic. Vom fi credincioși. Și tu, tu vei fi așa, spre marea lor decepție.

Iată-mă ajuns, încă de dimineață, în închisoarea mea. Plecat la orele 8 din Podoleni, am avut o pană pe drum și am sosit în acest surzător colț spre orele 10."

Inima-mi este grea, această călătorie cu mașina mi-a amintit de altele făcute în împrejurări fericite, lângă soția mea mult iubită. Ce să spun de Horaița, este un încântător colțisor, în fundul uciei din acele încântătoare văi de munte. Loc surzător și înverzit, înconjurat de brazi și fagi. Loc al odihnei depline, unde-ai dori să trăiești în doi, mână în mână, inimă lângă inimă. Și noi am fi putut trăi aici foarte fericiți, te asigur, mica mea iubită Zizi.

Cea mai mare parte a zilei am folosit-o pentru a-mi aranja camera. O cameră bună, destul de joasă, dar foarte luminoasă, datorită pereților săi albi, și un mic intrând alături, unde este patul. Dacă aș fi fericit, acesta ar fi idealul. Dar iată, sunt foarte nefericit.

Și ceea ce vine să mărească temerile mele este următorul comunicat, dat de Guvern:

COMUNICAT OFICIAL asupra

A. S. R. PRINCIPELUI CAROL

"În urma călcării regulamentelor militare de către A. S. R. Principele Carol, moștenitorul tronului, M. S. Regele, ca șef suprem al armatei, i-a dat o pedeapsă de 75 zile închisoare, a cărei executare a și început de ieri.

În ceea ce privește actele săvârșite în urma acestei călcări, se va examina mai întâi validitatea lor, pentru a se putea stabili consecințele și se vor lua măsurile corespunzătoare cu interesul țării și al dinastiei".

Că-mi anunță pedeapsa, tu știi, nu-mi pasă; asta nu schimbă cu nimic situația. Dar ceea ce mă pune pe gânduri și mă neliniștește este a doua parte. Văzând că sunt reclacitrant la dorințele lor, ei vor să anuleze această scumpă căsătorie. Vor căuta tot felul de chichite pentru a demonstra ilegalitatea ei și a o anula. Biata mea dragă, vom trece, mă tem, încă, prin momente foarte grele. Dar trebuie să rezistăm și să suportăm totul, căci trebuie să învingem. Dragostea este totdeauna învingătoare, ce contează greutățile, ne vom iubi încă mai tare. Te ador Zizi, micuța mea femeie... Noaptea bună, Baby".

O zi mai târziu, Carol îi scrie:

"Monastirea Horaița

Zi petrecută aproape exclusiv cu tine, Baby a mea, atât de dragă. Dimineața, am scris în pat, am scris din nou seara, după ceai. Nu vei putea, de această dată, să te plângi, scumpa mea iubire, că nu ți-am scris atât timp. Oh, această zi petrecută, discutând cu tine, soțioara mea adorată, îmi dă atâta bucurie, dar îmi și umple biata inimă de durerea de-a fi atât de departe de tine.

Dragostea mea, m-am gândit atât de mult la tine astăzi, convingerea și decizia mea de-a trăi cu tine se întăresc din ce în ce mai mult, deci fii fără teamă, te ador și, spunându-ți bună seara, îți tîlău soț te sărută tandru, soție adorată.

Noaptea bună, soțioară adorată, mă doare mâna de cât am scris. Te sărut mult, nebunește și foarte tare."

Nu trec nici 24 de ore și Carol îi trimite lui Zizi o nouă misivă de dragoste:

"Dragă, mă simt atât de nefericit, căci mâine este aniversarea ta și eu voi fi departe de tine, ce oroare.

Baby adorată, soțioara mea atât de dragă, a spune că în această zi, în care ar fi trebuit să fiu alături de tine, să te iubesc, să te acopăr cu dragi și nebune sărutări, trebuie să rămân singur și trist în reclusiunea mea. Urările mele trebuie să le știi. Îmi cunoști dorințele, dragă, între dorințele și urările mele nu e diferență.

Mama a venit sâmbătă să mă vadă și mi-a spus că, în curând, crede că șederea mea aici se va încheia și că voi primi ordinul să merg să-mi întâlnesc regimentul, nu cel vechi al meu, din nefericire, dar probabil, regimentul I de Vânători. Mi-a mai promis să lupte pentru a obține o întrevvedere, ca eu să te pot vedea înaintea plecării, am făcut-o să înțelegă bine

că, altfel, nu e nimic de așteptat de la mine, că acesta este singurul lucru care ar putea să-mi dea puțin curaj pentru a suporta îngrozitoarea suferință pe care m-au făcut să o îndur.

Astfel o duc, de două zile, în emoția așteptării înfrigorătoare, nu este ceva mai de neconceput de îngrozitor ca aceste zile. În sfârșit, în această seară, am primit de la Tata O telegramă care are un ton destul de amabil și prin care îmi cere să vin la Iași. Mă simt deja complet epuizat de tot ce este pe capul meu; când voi epuiza forța de-a continua? Am, în ciuda a tot ce Mama mi-a spus, o mare speranță că te voi vedea. O altă grijă, cum voi putea să continui a-ți scrie, Dumnezeu, Dumnezeu, și aceasta încă este singura mea consolare.

Te ador, te ador Baby, soția mea adorată, nu te am decât pe tine pe lume".

Vorbe scrise pe nisipuri mișcătoare. Vom vedea în continuare cum pasiunea pentru adorata Baby Zizi Lambrino se stingea și o altă Baby îi afățâ simțurile.

În "Jurnalul" Prințului, pe la începutul anului 1921 apare o nouă femeie pe care îndrăgostitul o alintă tot cu numele de... "Păsărică mea". O refulare a trecutului?

"Păsărică mea,

Nu ai decât să-ntinzi mâna și să mă iei, inima mea numai asta așteaptă de-atâta vreme. Ia-mă și nu-mi da drumul niciodată, păstrează-mă pentru totdeauna, nu-mi pot dori nimic mai mult, asta ar fi pentru mine fericirea absolută.

Vezi tu, Păsărică, din toate astea reiese un singur lucru, că, dacă nu vom fi mai degrabă conștienți de dragostea noastră, viața noastră va fi un coșmar fără seamăn, iar visul nostru nu se va mai realiza niciodată. Mărturisesc că toate acestea sunt curată nebunie, totul este lipsit de orice speranță și totuși asta e singura fericire pe care mi-o doresc. Dacă n-aș avea această fericire atât de copșitoare, nu știu ce s-ar alege de viața mea, iată că după trei ani de suferință fără seamăn, încep din nou să lupt să te conving că ești iubită < așa cum > ți-o dorești.

Am răbdare și sunt convins că la sfârșitul anului vei avea încredere deplină în mine și te vei putea convinge că nu vei putea avea un iubit mai înflăcărat și mai sincer decât mine."

A doua zi, Carol îi trimite o nouă dovadă a dragostei sale înflăcărâte:

"Sunt prea fericit, prea plin de tine, pentru a mă mai putea gândi la altceva, înțelegi acum, dragostea mea, că sunt numai al tău? Înțelegi că te iubesc cu disperare?"

Tu ești toată nebunia mea, toată viața mea. Fără tine aș fi mort.

Te iubesc, te ador, te divinizez, sunt nebun după tine."

Cine era această nouă Păsărică, nu se știe. În "Jurnalul" lui Carol numele ei nu figurează și nici agenții regelui Ferdinand care îl urmăreau "din umbră" pe Moștenitorul Tronului nu știu nimic despre noua metresă. Carol începuse să fie mai prevăzător, știindu-se "păzit" cu strășnicie, îi scrie însă "Păsăricii numărul 2" scrisori demențiale de dragoste veșnică:

"Mă simt măhnit citind aceste pagini scrise de tine. Iată ce am ajuns să fac din tine iubindu-te. Strigătul acesta de durere și de dorință îmi frânge inima. Dacă în ciuda tuturor celor ce spui, te mai poate consola ceva, atunci să știți dragostea mea nu este, nu va fi și nu va putea aparține nimănui altcuiva decât ție. Da, această dragoste nebunească, acest cult, această dorință fierbinte și dragostea le dorez Mamei, dar tu ești cea care ai venit la mine și m-ai făcut să simt tot ce este mai frumos și mai nebunesc în iubire. Tu îmi oferi aici această imensă consolare, pe care de-atâta vreme ți-o cer și pe care abia după trei ani mi-o acorzi. Sunt sigur că sunt clipe, în care gândurile noastre se-nâlțesc în spațiu și acestea sunt ore cumplite, în care suferința te aduce în pragul nebuniei."

În pragul nebuniei n-a ajuns Prințul Moștenitor, în schimb părinții, regina Maria și regele Ferdinand erau în pragul disperării.

- Trebuie înșurat, a spus într-o zi mohorâtul Ferdinand.

- Urgent! Cât mai urgent! - a decis Regina-Mamă.

Într-adevăr, Carol va fi înșurat cu Prințesa Elena a Greciei.

Prințesa era o femeie foarte tânără, cu un ten frumos și o statură princiară. O adevărată cariatidă de marmoră. Carol s-a decis s-o iubească. Chiar i s-a părut că se îndrăgostise de soția sa princiară. Dar marmora rămâne întotdeauna rece. Grecoica a rămas însărcinată și va naște pe viitorul rege al României, Mihai I. Din punct de vedere dinastic, căsnicia era deci o reușită, însă omenesc vorbind, soții simțeau acut catastrofa în care se prăbușeau, fără să o mai poată evita. Pur și simplu Carol înțelese că această Prințesă, care din nefericire era soția sa, îi era indiferentă.

Întâmplarea a făcut ca în acele zile de criză conjugală Carol s-o întâlnească pe „Duduia”. A fost ca un cutremur cosmic.

Elena Wolf-Lupescu era o evreică superbă, cu păr cu reflexe roșiatice, emanând un flux erotic căruia Carol nu i-a putut rezista. Subjugat de farmecul Elenei Lupescu, prințul se îndrăgostește brusc, dar de data aceasta definitiv. Cercul iubirii se închise și înăuntrul lui, captivi pe vecie, Carol și Duduia vor fi devorați până la moarte de patima lor nepotolită.

Martha SOLON

O familie nefericită

Alături de Zizi Lambrino

WATERLOO – LOVITURA FAMILIEI ROTSCCHILD

În secolul al XIX-lea cel mai perfecționat serviciu de informații aparține unor particulari, cum a fost casa de Rotschild, iar în prima parte a secolului următor se remarcă serviciul de informații japonez și cel german. Ulterior cel al S.U.A.

Aceasta a fost cea mai mare lovitură dată de familia Rotschild, care, la timpul acela, avea cea mai perfecționată rețea de spionaj și cel mai bine organizat sistem de curieri din întreaga Europă. În 20 iunie 1815, unul din curierii lui Nathan Rotschild, care venea direct de pe câmpul de luptă, îi adusesse știrea că francezii sunt învinși. Nathan, cu o

repezițiune nemaipomenită, a aruncat pe piața bursei londoneze acțiunile sale „English Consul” simulând că englezii ar fi cei învinși. Zvonul s-a răspândit ca un fulger și acționarii, de teamă să nu piardă totul au pus în vânzare și ei acțiunile lor „English Consul”.

În această panică, cursul unei acțiuni scăzuse la 5 cenți. În secret, Rotschild le cumpărase pe toate la acest preț derizoriu. Puțin timp după aceea, a sosit știrea oficială despre operațiunile militare de pe câmpul de luptă. În câteva ore, cursul acțiunii „English Consul” a crescut peste valoarea ei inițială, iar mai târziu, chiar mai mult. Peste noapte, averea lui Nathan Rotschild, care era și așa imensă, a crescut de douăzeci de ori.

După înfrângere, francezii au fost confrunțați cu greutăți financiare și s-au împrumutat cu o sumă foarte mare la băncile Ouvrard din Paris și Baring Brothers din Londra. Nu însă și de la Banca Rotschild. În 15 noiembrie 1818, s-au întâmplat următoarele: după ce hârtiile de împrumut ale statului francez fuseseră cotate timp de un an întreg la un curs ridicat, deodată cursul lor începuse să scadă. La curtea lui Ludovic al XVIII-lea domnea o atmosferă de tensiune. Frații Kolman și Jacob Rotschild, cu imensele lor rezerve

bănești, au cumpărat în octombrie un număr imens de obligațiuni ale statului francez, emise de banca Ouvrard și Baring Brothers. Astfel, cursul lor a crescut în octombrie. La 5 noiembrie însă, au început să vândă aceste titluri la toate bursele din capitalele europene, creând o mare panică. Guvernul francez și-a dat seama că Nathan Rotschild are o mare influență asupra pieței financiare franceze. De aceea, a intrat din nou în legătură cu banca Rotschild, aceasta devenind din nou favorită. Curtea regală a început să-i acorde din nou lui Rotschild cea mai mare atenție, și nu numai în probleme bănești.

A.T.

România socialistă și Austria neutră

Într-adevăr serviciile de informații ale Republicii Populare Române, apoi ale Republicii Socialiste România, vor participa alături de cele aparținând celorlalte state din blocul sovietic, Pactul de la Varșovia, „lagărul socialist” cu forțe proprii (nu întotdeauna și din interese proprii) la „asediul Vienei” pe planul activităților de spionaj.

În același timp, trebuie subliniat faptul că sensul unor asemenea acțiuni informative, având Viena în centrul lor nu a fost univoc. Au existat și situații în care teritoriul Austriei a fost locul de lansare a unor asemenea acțiuni, având drept țel România.

Documente ale masoneriei românești la Viena

Discursul lui Horea

Reactivată după Al Doilea Război Mondial, masoneria română a trecut, începând din 1947-1948, printr-o nouă perioadă de prigoană. Serviciul Special de Informații, Siguranța Generală și, ulterior, Securitatea s-au ocupat îndeaproape de masoni. Au avut loc percheziții la sediile lojilor, la templele cunoscute, au fost arestați și interogați sub diferite pretexte francmasoni importanți. O parte din arhivele masonice a ajuns, împreună cu unii venerabili care s-au salvat în ultimul moment, în Austria, Franța sau Italia. De fapt legăturile masoneriei românești cu aceea din capitala Imperiului Austriac sunt destul de vechi. Astfel, după 1990, Loja Națională Austriacă a comunicat confrăților din România, că, la Viena, a fost descoperit un discurs ținut de Horea într-o lojă masonică austriacă în anul 1784. Astfel, se poate confirma o ipoteză vehiculată mai demult că răscoala lui Horea a fost de inspirație masonică și că revoltele din Transilvania au venit în pregătirea revoluțiilor franceze și americane. Am avut ocazia să demonstrăm că numeroși și proeminenți masoni români s-au aflat, mai ales după jumătatea secolului al XIX-lea, la Viena, unde, desigur, au stabilit contacte cu confrății lor austrieci, în tot cazul, există suficiente motive să se creadă că în Austria, Italia și Franța se află documente care ar putea să ne edifice asupra mișcărilor masonice de la noi din secolul al XIX-lea. Poate cercetări în arhivele masonice de la Viena, în măsura în care acestea sunt accesibile, ar putea aduce revelații și pe acest plan.

“Cazul Karp”

Presa austriacă din 1952 a acordat o deosebită atenție arestării „studentului român Tarasco”, care, cu doi ani înainte, la 23 februarie 1950, îl asasinase pe atașatul ambasadului american de la București, Karp, aruncându-l din tren într-un tunel parcurs de „Expresul Alberg”, după Salzburg. Arestat în Elveția, Tarasco a mărturisit că, împreună cu încă un complice, acționase în slujba unei „organizații străine de spionaj”: după ce sustrăsese „hârtii de valoare” din bagajul lui Karp, îl aruncaseră pe diplomatul american din tren.

Dar cine era Karp (probabil, după nume, și el de origine română)? Căpitan de marină și ofițer de informații, funcționase, sub acoperirea de atașat, la Ambasada SUA din București. Transportând curierul diplomatic, făcuse, pe drumul de la București, un popas la Viena, unde se întâlnise cu o rudă a industriașului american Vogeler, care fusese condamnat la Budapesta pentru activitate de spionaj. Se pare că actele pe care le transporta conțineau și documente despre aceste activități ale lui Vogeler, care ulterior va fi eliberat prin schimb. În ceea ce-l privește pe Karp, după reîntoarcere, urma să ocupe „un post secret” în Bulgaria.

Se mai poate formula și întrebarea: cine era „studentul Tarasco” (probabil Tarascu), pentru arestarea căruia le trebuieră doi ani serviciilor de contraspionaj elvețiene, americane și austriece, și în slujba cărei „organizații străine de spionaj” acționase?

În tot cazul, acest caz se aseamănă cu acela narat de un fost diplomat american la București în cursul căruia un misterios colonel american, agent acoperit al CIA este asasinat, cadavrul său fiind descoperit într-un vagon care parcurgea calea ferată dintre Budapesta și Viena. Sau este vorba de una și aceeași persoană.

Dregători turci cu misiune în țările române

În legătură cu obiectivele intervenției structurilor informative și polițienești ale Turciei pe teritoriul țărilor române este de remarcat faptul că în anumite împrejurări se deplasau în acest perimetru chiar unii dregători cu asemenea responsabilități.

Așa spre exemplu în septembrie 1538 când Soliman se găsea în Moldova, s-a aflat că Petru Rareș pentru a salva tezaurul țării a dispus să fie îngropat în cetatea Sucevei. În legătură cu cercetările efectuate pentru găsirea lui, în cronica lui Mustafa Gelalzade se consemnează următoarele:

“... Îndată ce sultanul a aflat despre acest lucru, a chemat pe imbrohorul său Husein-aga și l-a însărcinat cu descoperirea tezaurului. Făcându-se săpăturile s-au descoperit lucrurile și averea lui Petru...”

Deci sultanul a chemat în mod special un dregător ce deținea funcția de agă. Se cunoaște că la vremea respectivă aga cumula alături de competențe strict militare și atribuțiuni polițienești și, bineînțeles, de natură informativă. De altfel acest tezaur nu putea fi descoperit prin efectuarea unor săpături la întâmplare ci în baza informațiilor culese, a cercetării și investigațiilor efectuate de un om familiarizat cu asemenea activități.

Iată un exemplu concludent în legătură cu ceea ce înseamnă o informație și rolul ei decisiv, devastator în anumite situații. Exemplul este între altele ilustrativ în legătură cu cota în continuă creștere a Turciei; în 1537 Veneția declară război Turciei bazându-se pe sprijinul lui Carol Quintul și al Papei. Cum acest sprijin nu se profila în vreun fel, venețienii în disperare de cauză

Constantinopol trimite la Constantinopol pe Luigi Badoer cu misiunea de a încheia pacea.

Nu se știe care ar fi fost rezultatul normal al acestor contacte, cu atât mai mult cu cât acesta primise 30.000 de ducați pentru a cumpăra pe unii turci ce ar fi putut fi utili. Se cunoaște însă că secretul mandatului său, mai exact informațiile referitoare la condițiile în care Veneția acceptă să cedeze anumite teritorii a fost vândut de doi senatori episcopului Guillaume Pellicier ambasador al Franței în Veneția. Acesta a informat imediat Constantinopolul.

În momentul în care Badoer a ajuns la Constantinopol, Poarta cunoștea condițiile în care Veneția era dispusă să încheie pacea. Ca urmare ambasadorul venețian, descumpănit, a fost obligat să semneze o pace dezastroasă care prin slăbirea Veneției favoriza Franța.

Evident interesul ambasadorului francez viza atât un câștig pentru sine în echilibrul de forțe, dar și o câștigare a simpatiei beneficiarului (Turcia). Ce este semnificativ este că prețul acestui câștig, în concret, slăbirea Veneției, deci și a lumii creștine într-un anume procent, nu conta. În lumea animată de obiective și interese, în această lume specială ce exprimă disponibilitățile unei administrații în fond, dar care angajează o țară, nu există decât extrem de rar, cu totul accidental, sentimente și sinceritate.

Marian URECHE

Lina Țaldari
(1887-1981)

Fica lui Spiridon Lambru, Lina Țaldari a fost prima femeie aleasă ca deputat în Grecia, dar și prima femeie ministru al Asigurărilor Sociale și Igienă, cu importantă activitate social politică.

A fost căsătorită cu Panait Țaldari, fost șef al Partidului popular din Grecia și de două ori prim Ministru al Greciei. Într-o scurtă perioadă de timp (primul război mondial) a fost exilată de liberali pe o insulă din Egee, pe motive politice.

Ianni A. PAPATHANASIU

Vorbe memorabile

MILIARDARI

Ceea ce e curios în persoana mea e că sunt un mistic industrialist. În planul meu din anii '40 aveam paisprezece miliardari români. Atâta plănuiam eu. Aia făceau cât paisprezece state române de astăzi. O linie ferată dublă București - Episcopia Bihorului ăia o fac în două veri, iar statul, în vreo nouă ani. E un viciu de sistem, de structură aici. Noi a trebuit să copiem haosul muscălesc.

MINISTRU

Știți ce înseamnă un bun ministru? Nu să fii bun funcționar, ci să ai vocație de stăpân. Când un ministru e funcționar, se încurcă în hârtii. Iar ca prim-ministru, trebuie să porți în geantă imaginea ideală a României, spre care să te miști asimptotic.

Petre ȚUȚEA

TULPINI ALE NEAMULUI AROMÂN - FÂRȘEROȚII

Vedea-te-aș popă!

Deși în general fărșerotul este prezentat ca un arhetip, fizionomic este aproape identic cu ceilalți aromâni compatrioți și consăngeni din Peninsula Balcanică. Toți aromânii sunt asemănători ca înfățișare. Bărbații sunt robuști, mândri, cu ochii negri și expresivi, cu sprâncenele arcuite, vioi și ageri. Femeile sunt zvelte și oneste. Femeia armână este o mamă devotată și soție credincioasă până la moarte, despărțirea, de altfel, nu era cunoscută la aromâni. Așa zisa poziție subordonată față de bărbat este eronată. Femeia își respectă bărbatul mai presus de orice, este adevărat, dar tot la fel de adevărat este că și ea, la rândul său, este respectată de bărbatul ei; armânul nu-și bate niciodată femeia lui, între ei existând o perfectă armonie și solidaritate în viața de zi cu zi.

Câteva particularități ce țin de viața nomadă pe care au avut-o până nu de mult fărșeroții, se cuvin a le aminti.

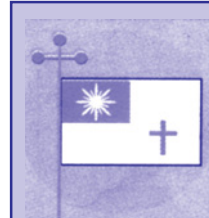
Mai mult decât ceilalți aromâni, fărșeroții iubeau libertatea deplină, de aceea au dus o viață nomadă, pribegind împreună cu familiile, cu avutul și turmele lor; neavând obiceiul de a cosi și strânge fânul necesar hranei vitelor pe timpul iernii, vara își făceau sate în munți lângă stâne, iar iarna în câmpii (câlive) unde coborau să-și iermeze turmele. Din această cauză erau aproape independenți, trăind în organizații proprii numite fâlcări sau celnicate, conduse de către un celnic. Celnicatele constituiau un fel de rest istoric al vechilor ducate aromânești din Pind, Epir, Albania, Tesalia, în Balcani și în Rodopi. O fâlcare cuprindea sute de familii. Fiecare familie își avea avutul său: oi, capre, cai, catări, asini. Celnicul, ales dintre oamenii de vază, provenea dintr-o familie avută, la aromâni averea fiind un criteriu important de apreciere. El era șeful întregii fâlcări, dar nu un șef absolut cum este prezentat în majoritatea lucrărilor despre aromâni; nu era un voievod ca la nord de Dunăre, era mai degrabă unul dintre cei mai respectați oameni din cadrul fâlcării, pentru avutul său, pentru înțelepciunea sa. Când se ivea vreun litigiu în fâlcare era consultat, dând sfatul convenit în soluționarea cauzei.

Trăind izolați și-au putut păstra integritatea și libertatea. Limba lor s-a păstrat curată cu foarte multe elemente latinești și fără împrumuturi grecești. Având un puternic spirit de castă nu s-au încuscrit cu membrii vreunei alte națiuni, ba mai mult, nici cu aromâni din altă tulpină, chiar și atunci când trăiau în același sat sau comună. Dorința lor de libertate absolută i-a determinat probabil să fie mai puțin religioși și mai mult liberi cugetători, cunoscut fiind faptul că biserica era subordonată Patriarhiei grecești de la Constantinopol, iar preoții predicau slujba în limba greacă. Aveau chiar aversiune pentru popi și călugări, circulând în rândurile lor un "blestem" în acest sens: "Preftu să-n'i ti ved!" (Vedea-te-aș popă!).

Doă elemente ale portului fărșerotesc sunt demne de consemnat. Unul ar fi faptul că portul (costumul) bărbătesc este în întregime de culoare albă - moștenire romană evidentă -, iar al doilea este acela că femeile fărșeroate purtau pe cap o podoabă, numită ciceroană sau țiteroană în aromână, podoabă inexistentă la alte popoare din Balcani.

I. Nenițescu spune despre ei că obișnuiesc să spună: «albă s'hie», adică albă să-ți fie viața și traiul, în loc de mulțumesc pe care aromânii nu-l au în limbă.

Prof. Nicolae CUȘA

Aromânii sunt români cu vocația universalității
Nichita Stănescu

COLȚUL
POEZIEI
AROMÂNE

Climari la alumfî Îndemn la luptă

Nu doru alumtili chiruti,
Ni-arani-li ditu cheptu' nu doru
Cum doru ațeali brați frâmti
Cari s-alumtî, nu mă voru.

Nu dor nici luptele pierdute,
nici rânile din piept nu dor,
cum dor acele brațe slute
care să lupte nu mai vor.

Cātu inima tu cheptu-ț cântî,
Ți-i tu-unî alumtî plighuitlu-ț brațu?
Ti zori-i malihera frâmtî,
Când' cu-unî hlamburî, ma-n-susu, ti 'nalț?

Cât inima în piept îți cântă
ce-nseamnă-n luptă-un braț răpus ?
Ce-ți pasă-n colb de-o spada frântă
când te ridici cu-n steag, mai sus ?

Bătutu nu hii când' sândzulu curf
Ni oclii când' pitu lăcrâni vedzi
Di-alihea, alumtili chiruti,
Suntu' anda nu mă anghisedzi.

Înfrânt nu ești atunci când sângeri,
nici ochii când în lacrimi ți-s.
Adevăratele înfrângerii,
sunt renunțările la vis.

Radu GYR

Transpunere în limba română Constantin Nini STERE

Voievozi, domnitori și oameni politici de origine vlahă

Scrind despre vocația constructivă și ctitorială a aromânilor, este cazul să acordăm un spațiu mai larg personalităților care s-au făcut cunoscute în plan european, intrând în istoria diferitelor țări în care au trăit și au fost mari dregători și voievozi, filantropi și evergheți, sau mari oameni politici și de stat, savanți și artiști.

Personalitățile, numele lor, sunt înscrise cu o caldă recunoștință în lucrări de specialitate, monografii, articole din Enciclopedii etc. Din păcate, însă, în multe atari scrieri de referință se escamotează sorginea vlahă (aromână) a acestor personalități, fiind considerate de origine greacă, fie după țara respectivă de unde au descins, fie după religia de rit oriental (grecesc), ori lăsându-se să se creadă că aparțin țării în care au activat. Firește, ele aparțin nu numai țării (sau țărilor) în care au activat, ci civilizației în genere, numai că acest fapt nu trebuie să ascundă sorginea lor vlahă (aromână).

Investigând, consultând cu atenție numeroase lucrări, am reușit să decelăm sorginea vlahă a numeroase personalități de prim rang. Vom aminti, astfel, că familia Cantacuzino, princiară în Bizanț, a dat, timp de secole în șir, principii și mari dregători, oameni de cultură, ingineri, arhitecți, medici de renume, la Constantinopol, București, Iași etc. Primul Cantacuzino a fost Ioan, general și rudă a lui Manuil Comnenul, dinast strălucit, cu a cărui nepoată s-a însurat.

Recunoscut este faptul că după cucerirea Constantinopolului de otomani în 1453, Cantacuzinii, mari negustori și bancheri, au jucat un mare rol în Imperiu. Prin 1560, Mihail Cantacuzino, zis Șeitanoglu, era unul din cei mai bogați oameni din Constantinopol. Fiul său, Andronic Cantacuzino (n. cca 1553, d. 1600), era deosebit de influent la Poartă, de vreme ce, împreună cu Iane Epirotul, ruda sa, și cu agentul consular englez Burton, reușește să obțină numirea pe tronul Țării Românești, la 1593, a lui Mihai Viteazul. În privința lui Iane Epirotul se știe că era originar din Zagori, regiune locuită cu preponderență de vlahi (aromâni), că era mare negustor, capuchehaie (consul) al Țărilor Române la Poartă, că era fratele Teodorei, mama lui Mihai Viteazul. Postelnicul Constantin Cantacuzino, fiul lui Andronic, se stabilește în Țara Românească în 1633, sub Matei Basarab (1632-1654), căsătorindu-se cu Elena fiica lui Șerban Basarab.

Un fiu al postelnicului Constantin, stolnicul Constantin Cantacuzino (n. 1636), a făcut studii universitare la Padova, fiind apoi, ani în șir, consilierul apropiat al voievodului Constantin Brâncoveanu. După 1712, cele două familii, Cantacuzinii și Brâncovenii, devin fâțiș rivale...

Dincolo de acest aspect, trebuie arătat că stolnicul Constantin Cantacuzino este un poliglot și un învățat călătorit la Roma, Veneția, Viena, Varșovia, foarte bine apreciat de Gherasim, patriarhul Alexandriei, ori de eruditul grec Daponte.

Dr. ec. Justin TAMBOZI